

inhoud

<i>Inleiding</i>	7
Hunker	15
Raak me aan, voel me	21
Vul me op	43
Neem me, doe me pijn, doe me geen pijn	69
Vraag	113
Ik wil loslaten	119
Laat me je neuken	143
Mijn bijzondere verlangen	159
Durf	189
Kijk mij nou, kijk jou nou	195
Doe precies wat ik zeg	229
Ik weet dat ik dit niet zou mogen willen	249
Aanbid	283
Zie me, ken me, koester me	287
De enige	323
Meer	353
Een is geen	355
Ik wil het allemaal	379
<i>Dankwoord</i>	395

demografische gegevens

We hebben elke deelnemer enkele feiten over zichzelf gevraagd. Hun antwoorden staan aan het einde van elke brief. Sommige deelnemers hebben niet elke vraag beantwoord. In dat geval zijn de antwoorden weergegeven in de volgorde waarin ze zijn opgegeven.

- Leeftijd
- Etniciteit en nationaliteit
- Religie
- Jaarlijks inkomen
- Seksuele geaardheid
- Relatiestatus
- Kinderen

inleiding

Wat als vrouwen het onuitspreekbare uitspreken? Als vrouwen de fantasieën opschrijven die ze alleen stilletjes voor zich uit durven te fluisteren – of misschien helemaal niet durven te fluisteren – en ze nu van de daken schreeuwen?

Daarover ging Want (verlangen).

*Begin 2023 vroeg ik aan vrouwen waar ze aan denken als ze aan seks denken. Dat idee kreeg ik nadat ik de cultklassieker van Nancy Friday uit de jaren zeventig, *My Secret Garden*, had gelezen om me voor te bereiden op mijn rol als sekstherapeute Jean Milburn in de tv-serie *Sex Education*. Dat boek liet een schokgolf gaan door de maatschappelijke dialoog (of het gebrek daaraan!) over seksueel verlangen bij gewone vrouwen. Toen ze anonieme seksuele fantasieën van vrouwen verzamelde en publiceerde, liet Friday zien dat het vrouwen niet aan fantasieën ontbrak, maar dat ze die verstopten als smokkelwaar. Ze bewees dat het verlangen van vrouwen rijker en kinkyer was dan de maatschappij aannam, en dat ze – shock! – een even divers en erotisch innerlijk leven hadden als mannen. Dankzij haar boek konden vrouwen bij elkaars intieme leven naar binnen kijken en zien dat ze niet alleen waren. Friday normaliseerde seksuele fantasieën als een gezond onderdeel van het dagelijkse leven van vrouwen.*

Het boek opende de deur naar een kleurrijke wereld van verlangen, maar wat me ook opviel, was hoe de fantasieën eigenlijk onthulden waar vrouwen zich voor schaamden, wat ze voor zich hielden en nooit uitspraken. Er waren zoveel vrouwen die hun seksuele frustratie, en hun verdriet (ondanks de seksuele revolutie), deelden over hoe ze niet noodzakelijk kregen wat ze wilden. Soms waren deze onverbloemde, grappige en herkenbare fantasieën doortrokken van schaamte en schuld.

Heel wat vrouwen hadden nog nooit een orgasme gehad en velen voelden zich nog steeds wat opgelaten als het over seks en de aard van hun fantasieën ging. Het boek was een keerpunt: toen de fantasieën gepubliceerd werden, werden taboes op hun kop gezet, angsten en waarheden gedeeld. Vrouwen zagen zichzelf weerspiegeld op de bladzijden en dat zette hen aan het denken: er werd langzamerhand kritisch over gesproken, een stille revolutie.

Je zou denken dat deze handleiding een halve eeuw later allang in de papierbak zou liggen – gender, verlangen, identiteit, allemaal in de culturele blender. Maar toch bleef het knagen: is het geestelijke leven van vrouwen echt veranderd? Zijn ze nu vrijer in hun hoofd of beter in het doen alsof? Ik wilde het aan iedereen vragen – mensen van alle leeftijden, elke culturele identiteit, seksuele identiteit, iedere relatiestatus. Hun verlangens, frustraties, hun diepste ‘ik ben toch vast niet de enige die...’. Ik wilde hun vragen om hun fantasieën te beschrijven, wat voor hen genot was, verboden, of sexy; ik wilde horen wat ze leuk vonden, of ze een fetisj hadden, of ze misschien onverzadigbaar waren, waar ze naar verlangden. Of zoals Friday in haar inleiding schreef: ‘Als we willen begrijpen wat het is vrouw te zijn, zegt eerlijkheid over wat we voelen over onszelf en onze verlangens zoveel meer dan nationaliteit en klasse.’ Ondanks alles wat veranderd is, wilde ik weten: zijn vrouwen nog steeds het stille geslacht? Maar ook of we aan de hand van onze fantasieën kunnen ontdekken wat het betekent om vandaag de dag vrouw te zijn.

Toen we de oproep deden om fantasieën in te sturen voor Want, de eerste verzameling anonieme seksuele fantasieën, kon ik me helemaal niets voorstellen bij het aantal antwoorden dat we zouden krijgen. Het regende brieven. Vrouwen schreven vanuit drukke steden, stille keukens, uit landen met strenge wetten en kantoren waar ze er vijf minuutjes tussenuit knepen om snel-snel iets te tikken. Ik las de ene brief na de andere, allemaal gericht aan ‘Dear Gillian’, en het raakte me diep hoezeer deze vrouwen erop vertrouwden dat ik hun fantasieën veilig zou bewaren. Ze deelden heel persoonlijke verhalen, verlangens en waarheden met mij, stelden zich kwetsbaar op en zetten hun hoop

en dromen, die ze altijd voor zichzelf hadden gehouden, op papier. Ik zag de wereld van vandaag weerspiegeld in hun brieven – fantasieën over robots in een hoogtechnologische toekomst; fantasieën over hardwerkende vrouwen en moeders, moe van alle beslissingen die ze moeten nemen; fantasieën in de lijn van boeken en films als Vijftig tinten grijs en anime; of fantasieën over het voyeurisme in ons huidige leven, dat geheel in het teken staat van sociale media. Ik werd erdoor geraakt: het was ons gelukt een ruimte te creëren waar plaats is voor iedereen, waar iedereen aanvaard wordt, waar niet geoordeeld wordt en waar vrouwen open en eerlijk kunnen schrijven, waar ze hun diepste seksuele verbeeldingen de vrije loop kunnen laten, waar hun angsten (of toch een stukje daarvan) achterblijven. In hun brieven las ik een glimp van verkenning, avontuur en ontdekking. Ja, ze vertelden me wat ze diep vanbinnen wilden. Maar tegelijk lieten ze ook allemaal weten *wie* ze waren.

Zoals de grote Belgische psychologe Esther Perel zei toen ik in haar podcast te gast was: 'Fantasieën laten je op je kwetsbaarst zien; ze vertellen waarheden over je die je anders maar heel moeilijk te horen krijgt. Ze onthullen niet alleen wat je seksueel wilt, maar ook wat je emotioneel en psychologisch wilt. Zodra je begrijpt dat het codetaal is voor enkele van onze diepste behoeften, wensen, angsten, ambities en niet voor alleen maar seks, laat je jezelf zien op een manier die gewoon onweerstaanbaar is. En wanneer er dan een grote kloof zit tussen het toelaatbare en het mogelijke, dan kun je niet blijven zitten. [Fantasieën] zijn zo krachtig, omdat een goede fantasie het probleem benoemt en de oplossing biedt.'

Wou, dacht ik, wie had ooit gedacht dat fantasieën niet alleen zo constructief en waardevol konden zijn, maar ook zo opwindend, want zodra je aanvaardt wat ze over je vertellen, kun je dat niet meer ont-weten. Het is een heel grondige zelfreflectie en persoonlijke groei.

Nadat ik de brieven die ik in *Want* wilde opnemen zorgvuldig had geselecteerd, wist ik dat we iets speciaals in handen hadden. Het vooruitzicht om deze brieven de wijde wereld in te sturen maakte me, moet ik toegeven, echter erg bewust van mijn verantwoordelijkheid.

Vrouwen vertrouwden me deze brieven toe, ze waren gericht aan 'Dear Gillian'; ik moest ze veilig opbergen en de anonieme onthullingen eer aandoen. Ik had ook mijn eigen fantasie ingestuurd, die in de collectie werd opgenomen, dus ik ervoer die kwetsbaarheid uit de eerste hand. Ik zag mezelf als hoeder van de brieven. Wat als ze niet in goede aarde vielen? Wat als erom gelachen werd? Wat als de ontvangst ertoe zou leiden dat vrouwen minder open zouden zijn, meer eenzaam in hun verlangens? Wat als mijn rol als acteur, en niet zozeer als echte sekstherapeut of expert, het project ondermijnde?

Er kwam echter een overdonderende reactie op de publicatie van Want in september 2024 en al mijn zorgen waren meteen van de baan. Het werd onmiddellijk een bestseller, honderdduizenden mensen uit de hele wereld lazen de brieven. Er volgden podcasts, televisieprogramma's, tijdschriften- en kranteninterviews. De media namen hun tijd om te praten over het vrouwelijke verlangen, ze wilden er met mij over praten en er onder elkaar over praten. Ze omarmden het allemaal.

Tijdens de tournee na de publicatie deden we live voorleessessies met acteurs, auteurs en comedians, die de anonieme brieven een stem gaven. Dat gevoel van in de vleugel van de Royal Festival Hall, de Barbican Hall, de Royal Albert Hall – plaatsen waar symfonieën, prijsuitreikingen, grote sportevenementen zijn gehouden – te staan en te horen hoe de intiemste verbeelding van vrouwen tegen de muren echoot, vergeet ik nooit meer. Fantasieën die ooit geheim waren, vulden nu deze grote zalen, namen ruimte in en werden met respect, erkenning en plezier ontvangen. De lucht zinderde. Het was bevrijdend.

Deze publieke evenementen gaven me ook de kans om met enkele lezers van Want te spreken. Het was overweldigend om te horen met hoeveel passie iedereen naar de brieven keek. De moed en rauwe eerlijkheid van de fantasieën hadden een aanzienlijke impact op vrouwen gehad – hoe ze dachten, hoe ze zich over zichzelf voelden. Veel lezers die ik sprak, vertelden me dat de brieven hen hadden geïnspireerd om even stil te staan bij wat ze wilden op alle vlakken in hun leven, niet alleen in de slaapkamer. Ik ontdekte dat we leven in een wereld waarin het voor heel wat vrouwen bijzonder moeilijk is om te vragen om wat

je wilt. Wij hadden vrouwen een ruimte geboden om nieuwsgierig te zijn naar zichzelf – en elkaar – zonder gevolgen. Het boek was een sleutel, een kans op een nieuw gesprek. Dat gesprek ging niet alleen over opwinding en seksueel genot, maar ook over verlangen naar een leven waarin je zelf aan het stuur staat; over dromen laten uitkomen en de moed hebben om actie te ondernemen. Via al die publiciteit en het lopende publieke debat over *Want* hoop ik dat de schrijfsters van de brieven zelf zich er ook van bewust zijn hoeveel levens ze geraakt hebben.

Voor de promotournee voor het *vk* gaven we *Edna Edna*, een door vrouwen geleide brand experience studio, de opdracht een installatie te ontwerpen – een soort biechtstoel met interactieve wanden. Met roze, zijden gordijnen die toegang boden tot een verstopt heiligdom leek het stoeltje wel een vagina. Daarin konden vrouwen de fantasieën uit het boek lezen of ernaar luisteren en werden ze aangemoedigd die van henzelf te delen. Toen het team op een dag bezig was alles op te zetten, kwam een man naar hen toe die vroeg wat die mysterieuze roze doos was. Na de uitleg was hij even stil en zei toen: ‘Ik heb nog nooit aan het genot van een vrouw gedacht.’

Veelzeggend. Ik gok dat die man niet de enige is die daar nooit eerder bij heeft stilgestaan. Maar wat had je dan verwacht als kennis niet wordt overgedragen of aangeleerd? Als we, zelfs nu in 2026, nog steeds rode wangen krijgen zodra we ook maar iets horen over vrouwelijk genot? Want ja, het taboe is nog steeds zo groot dat 95 procent van alle onlinereclame voor producten die te maken hebben met vrouwelijk genot (en niet alleen seksuele gezondheid, maar ook met gezondheid en welzijn van moeders) geblokkeerd wordt door zoekmachines en socialemediaplatforms die het grootste deel van ons dagelijks leven domineren.

Natuurlijk zijn er heel veel mannen die trots en blij zijn als zij hun vrouwelijke sekspartners kunnen laten genieten. Ik kreeg prachtige, dankbare reacties van mannen die me vertelden hoezeer ze van de brieven hadden genoten, sommigen omdat ze ze sexy vonden, anderen omdat ze er heel wat van hadden geleerd. Er waren er ook een paar

die zeiden dat ze vrouwen nu beter begrijpen. Anderen zeiden weer dat ze het boek voor hun vrouw en zussen hadden gekocht. Eén man zei zelfs dat hij het voor zijn tienerdochter kocht, in een poging om een tegenwicht te vormen tegen de toxische mannelijkheid die via het internet ons leven binnensluipt.

Ik sprak met lezers en journalisten over de hele wereld en het werd steeds duidelijker dat *Want* zoveel meer had losgemaakt dan we hadden gedacht. Vrouwen – mensen – hadden dit boek nodig. We hadden een deur geopend en ik wilde niet dat die weer zou dichtvallen.

Dus stuurden we een nieuwe uitnodiging uit naar vrouwen om hun fantasieën met ons te delen. De brieven in *Want* waren intieme monologen – rijk en rauw – gericht aan mij, maar deze nieuwe brieven leken wel gericht aan de gemeenschap die we hadden gecreëerd: een forse ruimte waarin we een opwindende dialoog tussen ons allen konden koesteren. Toen de brieven binnenstroonden, verwonderde het me hoe vertrouwelijk ze waren, alsof *Want* de weg had vrijgemaakt en een omgeving had gecreëerd die vrouwen aanmoedigde het er allemaal uit te gooien. In deze nieuwe collectie brieven delen veel vrouwen niet alleen hun fantasie met de lezer, maar tonen ze ook aan waaróm ze deze fantasie hebben. Een vrouw schreef: 'Ik ben dankbaar voor de ruimte om deze brief te schrijven – het voelt alsof ik mezelf nu beter begrijp.' De fantasieën in sommige van deze brieven liepen over in het alledaagse leven van deze vrouwen, waar de grens tussen feit en fictie niet altijd heel duidelijk is. Anderen fantaseren dan weer over dingen die nóóit in werkelijkheid zouden gebeuren. Er zit ook iets van een compromisloze schaamteloosheid in veel van de fantasieën. Ik kreeg het gevoel dat er vaak iets van zoeken en vragen in zat: misschien zijn deze vrouwen nog niet wie of wat ze willen zijn – of willen dat ze konden zijn – maar ze zijn zich bewust van de tegenstrijdigheid tussen hun erotische verlangens en wat ze als hun werkelijkheid zien. Deze vrouwen claimen hun recht om de ruimte op te eisen; hun recht om te onthullen en zeggen wat ze willen zeggen, voelen wat ze willen voelen. Veel van deze vrouwen geven toe dat ze een ego hebben; ja, ze zeggen dat ze dingen willen; en ja, ze willen méér.

En dat brengt me bij de titel van dit boek: More. Het woord 'meer' bleef maar door mijn hoofd gaan, niet alleen omdat in deze brieven meer gedurfde seksuele verlangens te lezen zijn of omdat ze van meer diverse stemmen komen, maar omdat 'meer' ook een strijdkreet is: meer willen, om meer vragen, meer verkennen, meer ontdekken. Dit boek gaat over de brutaliteit hebben om meer te vragen in een wereld waar we, zo vaak, niet gehoord worden. En het is de bevestiging dat onze seksuele verlangens niet lichtzinnig zijn – maar essentieel.

De stemmen in dit boek komen van vrouwen uit vijftig verschillende landen, van Azerbeidzjan tot Australië, India tot Ierland, Brazilië, Zuid-Afrika, Zweden, IJsland, Turkije, Japan, China en nog veel meer. De omvang van doorleefde ervaringen en de vele culturele, sociale en religieuze invloeden doet naar adem happen. En toch zijn de thema's in deze fantasieën universeel: verlangen, schaamte, macht, kwetsbaarheid, connectie.

Dit boek is onderverdeeld in vijf hoofdstukken en elk hoofdstuk belicht een ander facet van een seksuele fantasie. 'Hunker' gaat over verlangen. 'Vraag' gaat over stem. 'Durf' gaat over risico. 'Aanbid' gaat over intimiteit. 'Meer' gaat over uitbreiding. Maar bovenal gaat dit boek over zelfbeschikking. Over de radicale manier om te zeggen: ik wil, ik verdien, ik verlang méér.

Zoals een vrouw schreef:

'Wanneer je deze collectie brieven publiceert, dan hoop ik dat ik die van mij herken, op een bladzijde die ik niet had verwacht. En dan zal ik glimlachen, weten dat ik me niet meer hoeft te verstoppen. Misschien zal iemand anders ze ook lezen – en zich een beetje dapperder voelen. Ja, mijn fantasieën zitten vol vrouwen die weten wie ze zijn. Die zich niet haasten en die diep beminnen. Volgens sommigen is dat onmogelijk. Maar is dat niet precies wat een fantasie is? Om erin te geloven, ongeacht wat dan ook?

Toen ik je eerste boek las, voelde ik me niet meer zo alleen. Ik was deel van een dorp van vrouwen wereldwijd die allemaal prachtige, gezonde seksuele verlangens hadden.'

Ik was van mijn stuk gebracht door de mooie schrijfsels en de creativiteit in de brieven. De fantasieën die je zo meteen gaat lezen, zijn gedurfd, genuanceerd, ingewikkeld en aangrijpend. Maar bovenal meeslepend. Ze gaan over verlangen en risico, intimiteit en macht, schaamte en bevrijding. Over onze complexe geest en verbeelding. En in heel wat brieven fantaseren vrouwen niet gewoon – ze herinneren zich hun verhalen, hun levens, hun relaties, hun lichamen, ze staan erbij stil, eisen ze op en bieden ons zo een rijkere, gelaagdere inkijk in verlangen – in wat het is om vandaag de dag vrouw te zijn.

Aan eenieder die een brief schreef en op verzenden klikte: dank je wel. Je woorden doen ertoe. Je verhalen doen ertoe. Jij doet ertoe. En aan ieder die dit boek leest: welkom. Ik hoop dat je tijdens het lezen van More iets vindt wat een snaar raakt. Iets wat je plezier geeft. Iets wat je uitdaagt en je het gevoel geeft dat je gezien wordt, dat je niet alleen bent. En, misschien wel het belangrijkste: dat het je inspireert om te hunkeren, willen, durven en toe te geven dat ook jij MEER wilt.

hunker

De erotische verbeelding is uniek. Onze seksuele fantasieën hebben de kracht om veel van onze emotionele en psychologische basisbehoeften te vervullen, maar bezorgen ons in de eerste plaats sensueel genot. Ze maken de seksuele opwinding en prikkeling, en uiteindelijk ook de bevrediging, intenser. Maar goed ook, want ze zitten in ons hoofd, in onze verbeelding, en we kunnen ze oproepen wanneer we dat willen en zo vaak we dat willen. Ze zijn net als onze eigen 18+-film die we kunnen afspelen en terugspoelen en aanpassen wanneer we daar zin in hebben.

Het wereldse genot van ons, vrouwen, wordt vaak gebagatelliseerd en afgedaan als onbelangrijk of zelfs vies. De porno-industrie is een miljardenindustrie gemaakt door mannen en voor mannen. Alles, ook het succes ervan, draait rond de mannelijke fantasie en het mannelijke genot. Pas in de laatste jaren zijn er makers en platforms opgestaan die echt uitgaan van waar vrouwen van genieten, die door de bril van vrouwen kijken, die vrouwen centraal plaatsen.

Nu vrouwen van over de hele wereld hun stem laten horen, wordt ook duidelijk dat er zo goed als nooit gepraat wordt over seksueel genot binnen een relatie en over wat elke partij het meest verlangt van de ander. En dat prikkelt mijn nieuwsgierigheid – hoe vrouwen zich de hele tijd lijken te schamen om hardop te zeggen waar zij behoefte aan hebben. We leven in een wereld waarin onze wensen en verlangens zelden vooraan worden gezet, dus kunnen uiten wat we willen – of alleen al weten wat dat betekent – lijkt de grootste uitdaging te zijn.

Ik ken het zelf ook heel goed: het is niet altijd even makkelijk om de woorden te vinden of in woorden te kunnen vatten wat soms als ongrijpbaar voelt.

In More heb ik opnieuw mijn eigen anonieme brief opgenomen. En ik moet toegeven dat ik het ook nu weer heel lang heb uitgesteld om die brief te schrijven. Maar terwijl ik maar bleef dralen, werd ik wel nieuwsgierig naar waaróm ik nou zo gespannen was. Pas toen ik mezelf dwong om te gaan zitten en te beginnen, voelde ik hoe groot de uitdaging was om, ook al ben ik het gewend om vrij open over seks te praten, de juiste woorden te vinden voor mijn fantasie, om de beelden en scenario's die al zolang in mijn hoofd leefden, op papier te zetten. Het ging niet om de brief zo perfect of interessant mogelijk te maken. Ik vond het gewoon verrassend moeilijk om met enige flair en welbespraaktheid over seks, en over genot, te schrijven. Ik ontdekte dat ik het helemaal niet leuk vond om bepaalde woorden op te schrijven, niet omdat ik preuts ben, maar gewoon omdat ze op de een of andere manier niet juist voelden. Ik vond ze obsceen en dat wilde ik niet. Mijn brief moest sensueel zijn, intiem, verrassend. Het fascineerde me dat ik op mijn eigen grenzen botste, niet alleen als schrijver, maar ook als openlijk seksueel wezen.

Maar ik voelde ook, dat wist ik, zoals de anderen die zichzelf aan het schrijven hadden gezet, dat ik een stukje van mezelf prijs gaf. Ik voelde me niet alleen maar kwetsbaar, het leek wel alsof ik mezelf ook een stukje verraadde in het proces. Aan de wereld laten zien waar ik opgewonden van word is bijzonder intiem en ik had niet verwacht dat ik me daar zo terughoudend over zou voelen.

Veel vrouwen vertelden me dat hun seksuele fantasie te heilig voelde om er woorden aan te geven, dat ze op te schrijven in een boek met honderdduizenden lezers er in zekere zin afbreuk aan zou doen. Dat gevoel respecteer ik, niet in het minst omdat ik het ook zo aanvoelde. Het maakt mijn dank alleen nog maar groter dat al deze vrouwen, ondanks dit gevoel, toch hun fantasie hebben opgeschreven. Me over dat gevoel heen zetten en op 'verzenden' klikken voelde voor mij als een onbaatzuchtige en radicale daad en met diezelfde nederigheid

aanvaard ik het geschenk van jullie moedige inzendingen. Maar ik moet bekennen: om mezelf dezelfde anonimiteit te gunnen als elke andere brievenschrijver, zijn de persoonlijke gegevens in mijn inzending gewijzigd.

Ik blader door de brieven en blijf me maar verwonderen over hoe moedig, beeldend en in detail deze vrouwen hun verlangens in woorden hebben kunnen vatten. De fantasieën in 'Hunker' zijn complexe verhalen van de erotische verbeelding. Ze zijn intens, hongerig, druipen van de begeerte. Ze gaan over verlangen – naar aanraking, connectie, overgave, naar het gevoel van volledig vervuld en overweldigd te zijn. Dit zijn de fantasieën die ons verteren, afleiden, onze wereld op z'n kop zetten. De fantasieën die we nooit kwijtraken, waar we steeds opnieuw naar terugkeren.

Elke fantasie zit vol sprekende sensuele details, neemt ons mee naar een zinnebeeldige wereld – de zware geur van knoflook in een warm restaurant nadat alle klanten zijn vertrokken; het zachte getik van een kantoor na de werkuren; het kloppende hart en de schreeuwende gitaren van een heavymetalconcert; of de door de zon gebleekte tegels van een markt in het oude Rome. Maar het belangrijkste voor mij is dat vrouwen ons hier een inkijkje geven in hun allerpersoonlijkste, intieme binnenwereld en over iets zo intens emotioneels en bijzonders schrijven.

Er zit zoveel rauwheid, complexiteit en plezier in – ik leerde heel wat bij over hoe we allemaal anders zijn als het gaat over wat we van een ontmoeting met een ander verlangen.

In het eerste hoofdstuk, 'Raak me aan, voel me', zijn de brieven instinctief, sensueel, gaan ze over de onweerstaanbare, allesverterende aanraking van huid op huid. Er zit ook iets stils en traags in deze denkbeeldige ontmoetingen, in elke langzame aanraking en kus, beschreven in prachtige beeldende details. Ik kreeg er kippenvel van. Een vrouw schreef: 'Hoe ze me aanraakt, alsof ze iets op mijn huid schrijft, iets onuitwisbaars.' Een ander schreef: 'Ik vergeet alles, alleen niet hoe hij aanvoelt... Huid op huid. We zeggen niets. We bewegen samen...'

En dit: 'zware, hete ademhaling, lange strelingen met hunkerende, natte zoenen, gevolgd door een traag en diep ritme dat aanvoelt alsof ik nog droom, maar overdonderend leef. We versmelten zo met elkaar dat het bijna pijn doet.'

In 'Vul me op' gaat het voor de vrouwen, ongeacht hun seksuele voorkeur, over penetratie. Voor sommigen is de penis de fantasie. Of zoals deze vrouw schrijft: 'Ik moet gevuld worden door een penis, ik wil dat hij in me komt en klaarkomt...' Voor deze vrouw is 'lengte niet belangrijk'. 'Ik wil,' zo schrijft ze, 'de dikke, beaderde lengte voelen tegen de wanden van mijn kut die nog nooit eerder zo gevuld is...' Voor anderen gaat het dan weer over tentakels en monden, gespieerde octopussen en kronkelende slangen – of de gladde, donkere stam van een beuk.

In 'Neem me, doe me pijn, doe me geen pijn' draait alles om de balans tussen tederheid en pijn, met fantasieën waarin de hele erotische uitrusting wordt uitgepakt – zijden touwen en blinddoeken, metalen halsbanden en handboeien, lange rode laarzen en strak dichtgesnoerde korsetten, zelfs een inventieve mechanische 'seksmachine'. Hier lees je een honger naar overgave, naar bezitten en bezeten worden. Of zoals een vrouw het zegt: 'Dit is wat ik altijd heb gewild. Gewoon, helemaal de zijne zijn... Ik huil wanneer hij [de halsband] afneemt. Ik wil blijven zitten in dit kluwen van verlangen en lust en spuug en zweet en zaad en liefde en bescherming.' Hier voel je verlangen in zijn puurste, meest fundamentele vorm van trekken en duwen – een overweldigend gevoel dat je niet kunt negeren.

Toch nog even dit: in veel van de brieven in dit hoofdstuk wordt gespeeld met echt geweld, trauma en daden die triggerend kunnen zijn, ongemakkelijk of aanstootgevend voor sommige lezers. Wees dus voorzichtig.

Hunkeren is een diep gevoel, een intens verlangen. Het is toegeven, al is het maar tegenover onszelf, dat we meer willen. Heel misschien kunnen we zodra we het hebben toegegeven, dat wat we willen ook echt tot leven brengen. In dit hoofdstuk lees je over wilde, zachte, gedurfde en meeslepende fantasieën. Je hoort vrouwen die niet bang

zijn om hun honger uit te spreken. En misschien zie jij in een van hun woorden, in een zinswending, in een expliciet verlangen, wel een weerspiegeling van je eigen verlangen, je eigen hunkering en, het allerbelangrijkste, je eigen waarheid.

raak me aan, voel me

‘Huid op huid. We praten niet.
We bewegen gewoon samen...’

Ik ben negentien, maar ik heb me altijd ouder gevoeld – al neemt mijn lichaam nog steeds iedereen beet en denken ze dat ik veel te jong ben om iets te zeggen te hebben. Ze zien een meisje: ik zie een geest getekend door de stilte, door eenzaamheid, door een soort pijn dat nooit zichtbare blauwe plekken achterlaat – alleen vragen. Ik ging nooit naar schoolfeesten. Zoende nooit iemand achter de sportschool. Ik was de natuurkundenerd. Het meisje dat de docenten ‘de slimme’ noemden. ‘De rare’ misschien ook wel. Mijn klasgenoten lachten me uit om hoe ik eruitzag. Misschien was dat wel waarom het zo makkelijk was om hen allemaal achter te laten. Ik was altijd aan het schrijven. Gedichten. Teksten die op een dag gelezen zouden worden. Over pijn. Soms over woede. Nu woon ik in een ander land. Ik heb een *glow-up* gekregen, zoals dat heet. Jongens lachen naar me. Ze willen mijn spullen voor me dragen. Ze vragen of ik een relatie heb. Vreemd. Voor het eerst begrijp ik wat het is om een ‘populair meisje’ te zijn. Over enkele maanden word ik twintig. Ik focus op mijn studie, mijn blog, mijn intellectuele leven. Maar ik heb ook iets opgemerkt. Een jongen mag me bloemen geven, chocolade, mijn familie ontmoeten, mijn vrienden voor zich winnen, een miljoen dingen doen – en misschien voel ik iets heel kleins fladderen. Maar een meisje? Zij hoeft maar naar me te lachen en ik voel een week lang vlinders in mijn buik.

Als ik me mezelf voorstel met een vrouw – meestal ouder dan ik – dan zie ik geen perfect iemand. Wel iemand die moe is. Slim. Misschien een beetje bitter. Iemand die te veel heeft gezien om nog in sprookjes te geloven, maar die nog steeds naar magie zoekt tussen boomwortels. Iemand die niet voor me wil zorgen – maar het misschien wel leuk vindt om het toch te doen. Ik wil dat ze met me praat alsof ze weet dat ik geen kind ben. Mij haar sleutelbeen laten aanraken met een nieuwsgierigheid die niet naïef is, maar hongerig. Ik wil haar in mijn armen nemen. Ik wil met mijn vingers over de trekken

van haar gezicht gaan en haar vertellen dat ze veilig is. Ik wil haar handen kussen. 's Nachts naast haar liggen en tv kijken. Op een zonnige zaterdagochtend samen naar buiten gaan. Ik wil haar stem horen wanneer ze vergeet dat ze beheerst moet blijven. Ik wil haar niet aanbidden: ik wil gewoon dicht genoeg bij haar zijn om haar warmte te voelen. We weten beiden dat aanraking geen magie is. Het is menselijk. Nodig. Rommelig. Maar misschien betekent het iets voor iemand. (Ik heb dit nog nooit eerder verteld.)

18–24 • *Latijns-Amerikaans, Braziliaans* • *Katholiek* • < € 17.000
• *Biseksueel/panseksueel* • *Single* • *Nee*